

Nepřekonatelný Odd Thomas

DEAN KOONITZ

Tajemný Thomas

Devět nehoráckému ztělesnění zla...

Tajemný Thomas

DEAN
KOONTZ

Tajemný Thomas

Přeložila Zuzana Pokorná

Vydal nakladatelství BB/arts.ro v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Dean Koontz

All rights reserved.

Z anglického originálu *Odd Apocalypse*

(First published by Bantam Books, New York, 2012)

přeložila © 2013 Zuzana Pokorná

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807616976

*Jeffu Zaleskému
s vděčností
za jeho pochopení a poctivost*

*Od dětství jsem nebyl tím co ostatní –
a neviděl jsem to co oni.*

– Edgar Allan Poe, „Sám“

KAPITOLA PRVNÍ

SLUNCE POMALU PADALO K ZÁPADU. TRÁVIL JSEM NA ROSELANDU JIŽ druhý den a právě jsem přecházel obrovský trávník mezi hlavním domem a hájkem eukalyptů, když jsem se z jakéhosi vnitřního popudu náhle zastavil a otočil se na patě. Hnal se ke mně veliký černý hřebec, nejmohutnější, jakého jsem kdy viděl. Už předtím jsem ho podle ple-
menné knihy identifikoval jako fríské plemeno. Blondýna, která na něm jela, měla na sobě bílou noční košilku.

V naprosté tichosti, jako všechny přízraky, pobídla žena zvíře k ještě rychlejšímu tempu. Kopyta nevydávala sebemenší zvuk, když kuň projel *skrze* mě, aniž bych to nějak pocítil.

Mám určité vlohy. Kromě toho, že jsem opravdu skvělý minutkář, zdají se mi čas od času prorocké sny. A v době, kdy jsem vzhůru, vídám někdy duchy prodlévajících mrtvých, kteří z rozličných důvodů váhají, zda mají přejít na druhý břeh.

Tahle dávno mrtvá jezdčyně i kuň, teď pouze přeludy v našem světě, věděli, že je kromě mě nikdo nevidí. Poté co se mi zjevili dvakrát předchozího dne a jednou dnes poránu, i když jen na velkou vzdálenost, rozhodla se ta žena podle všeho upoutat mou pozornost daleko razantněji.

Kuň a jeho paní kroužili kolem v širokých obloucích. Otočil jsem se, abych je následoval, ale oni ke mně znovu zamířili cvalem a pak strnuli na místě. Hřebec se nade mnou vztyčil, neslyšně prořezával vzduch kopyty předních nohou, nozdry rozšířené, koulel očima, stvoření tak

nesmírně mocné, že jsem zavrával dozadu, přestože jsem věděl, že je nehmotný jako sen.

Když se dotknu ducha, je teplý a pevný na omak, stejně skutečný jako kterýkoli živý tvor. Jen já pro ně nepředstavuji nic pevného a oni mi nemohou rozčuchat vlasy ani mi uštědřit smrtelnou ránu.

Protože můj šestý smysl mi sám o sobě značně komplikuje život, pokouším se ho v ostatních ohledech maximálně zjednodušit. Vlastním toho méně než obyčejný mnich. Nemám čas ani klid k tomu, abych si vybudoval kariéru jako minutkář či se zdokonalil v jiné profesi. Nikdy neplánuji nic do budoucnosti, pouze do ní napochoduji s úsměvem na rtech, nadějí v srdci a chloupky zježenými v týle.

Bosá kráska na neosedlaném fríském koni měla na sobě bílé hedvábí s bílou krajkou a sprškou rudých krvavých stužek na košili i v blondatých vlasech, ačkoli jsem neviděl žádné rány. S nočním úbořem vyhrnutým až ke stehnum svírala kolena pevně hřebcovy boky, které se rytmicky zvedaly a klesaly. Levou ruku měla plnou hřebcovy hřívy, jako by se i ve smrti musela pevně držet svého zvířete, aby neochablo spojení obou přízraků.

Kdyby odmítnutí daru nebylo projevem nevďěčnosti, okamžitě bych své nadpřirozené schopnosti vrátil. Spokojil bych se s tím, že bych denně šlehal těsto na omelety, nad nimiž byste řičeli nadšením, a dělal lívance tak nadýchané, že by je z vašeho talíře dokázal odfouknout ten nejslabší vánek.

Každé nadání je nicméně nezasloužené a s tím se pojí i posvátný závazek využívat je tak plně a moudře, jak to jen jde. Kdybych nevěřil v záračnou podstatu talentu a v posvátnou povinnost člověka, který je jím obdařen, už bych byl v téhle chvíli takový šílenec, že bych měl nárok na mnohý z vysokých vládních postů.

Jak hřebec tancoval na zadních, žena natáhla pravou ruku a ukázala na mě, jako by chtěla říct, že ví, že ji vidím, a že mi musí tlumočit určitou zprávu. V jejím krásném zasmušilém obličejí se zračilo odhodlání a z chrpově modrých očí nevyzařoval život, nýbrž nesmírné utrpení.

Když sesedala z koně, nedopadla na zem, ale místo toho plula vzduchem, jako by ke mně chtěla přes trávu doplachtit. Rudé stužky z vlasů

a noční košile zmizely a ona se mi zjevila tak, jak vypadala dřív, než jí někdo zasadil ty smrtelné rány, jako by se obávala, že by mě prolitá krev mohla odpuzovat. Cítil jsem její dotyk, jakmile mi položila ruku na obličej, jako by ona – pouhý duch – měla větší problémy uvěřit ve mě, než já věřím v ni.

Za ženou klesalo slunce do vzdáleného moře a několik osobitně tvarovaných mraků zářilo jako flotila válečných lodí s hořícími stožáry a plachtami.

Jakmile jsem viděl, že její muka střídá nejistá naděje, řekl jsem: „Ano, vidím vás. A jestli mi to dovolíte, pomohu vám přejít na druhý břeh.“

Zavrtěla divoce hlavou a o krok couvla, jako by se bála, že ji nějakým dotekem či vyslovenou kletbou propustím z tohoto světa. Ale takovou moc nemám.

Myslel jsem, že chápu důvod její reakce. „Byla jste zavražděna, a než odejdete z tohoto světa, chcete se ujistit, že bude spravedlnosti učiněno zadost.“

Přikývla, ale pak zavrtěla hlavou, jako by chtěla říct: *Ano, ale nejen tohle.*

Protože znám nebožtíky víc, než bych si přál, mohu vás na základě značných osobních zkušeností ujistit, že duchové prodlévajících mrtvých nemluví. Nevím proč. Dokonce i když byli brutálně zavražděni a zoufale chtějí vidět svého vraha před soudem, nejsou schopni mi sdělit základní informace ani telefonem, ani z očí do očí. Ani nedokážou poslat textovou zprávu. Možná je to proto, že by, kdyby se jim naskytla příležitost, odhalili něco, co souvisí se smrtí a se světem na druhém břehu, co se nemáme my živí dozvědět.

Tak či onak jednání s mrtvými může člověka dohánět k zoufalství ještě víc než s mnohými živými, což je pozoruhodné, když uvážíte, že právě živí spravují registr motorových vozidel.

Fríský kuň stál s hlavou vysoko vztyčenou, aniž by vrhal sebemenší stín v posledních paprscích zapadajícího slunce, hrdý jako kterýkoli vlastenec při pohledu na milovanou vlajku. Ale jeho jediným praporem byla záplava zlatých vlasů jeho paní. Už se nepásl na tomhle místě, ale schoval si svůj apetyt na boží pastviny.

Když se ke mně blondýna znovu přiblížila, zírala na mě tak upřeně, že jsem doslova cítil její zoufalství. Pažemi vytvořila kolébku a houpala jí sem a tam.

Zeptal jsem se: „Děťátko?“

Ano.

„Vaše děťátko?“

Přikývla, ale pak zavrtěla hlavou.

S čelem zbrázděným vráskami skousla spodní ret, pak zaváhala, než napřáhla ruku s dlaní otočenou dolů asi metr třicet pět nad zemí.

Díky svým bohatým zkušenostem s pantomimickými projevy duchů jsem si okamžitě domyslel, že musí předvádět momentální výšku děcka, které kdysi porodila, už ne nemluvněte, ale nejspíš tak devítiletého či desetiletého potomka. „Už to není batole. Vaše *děčko*.“

Divoce přikývla.

„Vaše dítě ještě žije?“

Ano.

„Tady na Roselandu?“

Ano, ano, ano.

Na západní obloze hořely starodávné válečné lodě vytesané z mraků, barva plamenů se měnila ze žhavě oranžové na krvavě rudou, jakmile na sebe potemnělá nebesa brala pozvolna odstín nachu.

Když jsem se zeptal, jestli je to děvče nebo chlapec, potvrdila druhou možnost.

Ačkoli jsem nevěděl o žádných dětech na tomto ohromném panství, vzal jsem v úvahu utrpení vepsané v jejím obličejí a položil jí tu nejjasnější otázku: „A váš syn je... co? Má nějaké potíže?“

Ano, ano, ano.

Daleko na východ od hlavní budovy Roselandu, skrytý za pahorkem s věčnězelenými duby, byl jezdecký kruh zarostlý plevelem. Kolem něj stála napůl zhroubená ohrada.

Avšak stáje vypadaly, jako by je postavili minulý týden. Překvapovalo mě, že všechna stání jsou bez poskvrnky; ani stéblo slámy, ani jediná pavučinka, žádný prach, jako by to tu někdo pravidelně uklízel. Soudě

podle pořádku a vůně, svěží a čisté jako zimní den s čerstvě napadlým sněhem, se tu už desítky let žádný kuň neustávil; ta žena v bílém byla patrně mrtvá dlouhá léta.

Jak by pak ale mohlo být jejímu dítěti devět či deset let?

Některé přízraky příliš dlouhý kontakt vyčerpá nebo přinejmenším zmůže natolik, že se na hodiny či dny vytratí, než znovu nabudou schopnosti se zjevit. Vypadalo to, že tahle žena má silnou vůli, díky níž tu její duch setrval. Ale když se náhle vzduch zatetelil a celou krajinu zalilo podivně nevládné žluté světlo, ona i hřebec – který byl nejspíš zavražděn při stejné příležitosti jako jeho paní – byli pryč. Nevytratili se pozvolna, neposkládali se jako jednoduché origami, jak to některé vykořeněné duše dělají, ale zmizeli v jediném okamžiku, jakmile se změnilo to světlo.

Přesně ve chvíli, kdy se rudý soumrak změnil ve žlutý, zadul náhle od západu vítr, bičoval eukalyptový hájek daleko za mnou, šelestil v kalifornských dubech na jihu a divoce mi sfoukával vlasy do očí.

Pohlédl jsem na oblohu, kde slunce ještě docela nezapadlo, jako by nebeský hodinář posunul vesmírné hodiny zpět o pár minut.

Tuhle neskutečnou možnost překonala další. Nebesa, žlutá od obzoru k obzoru a bez jediného mráčku, byla opentlená čímsi, co připomínalo řeky kouře či sazí ve vysoké nadmořské výšce. Šedé proudy protkané černou. Pohybovaly se nesmírnou rychlostí. Rozšiřovaly se a zase se zužovaly, kroutily se a občas se spojovaly, aby se pak znovu rozdělily.

Neměl jsem možnost vyzvědět, co ty řeka znamenají, ale pohled na ně zabrnkal na temnou strunu mé intuice. Obával jsem se, že vysoko nade mnou se ženou přivaly sazí, popela a jemných trosek, které kdysi bývaly městy, metropolemi proměněnými v prach výbuchy neslýchané síly a nebývalého množství, vyvrženými vysoko do atmosféry, které zachytilo a drželo na oběžné dráze tryskové proudění, *spousta* tryskového proudění ve válkou změněné troposféře.

Vidiny v bdělém stavu se ke mně dostávají méně často než proročné sny v noci. Když už se mě zmocní, uvědomuji si, že je to vnitřní záležitost, která existuje pouze v mé mysli. Ale tahle podívaná s větrem, zlo-

věstným světlem a děsivými vzory na obloze nebyly žádné vidiny. Bylo to skutečné jako kopanec do rozkroku.

Srdce sevřené v pěst bušilo jako zvon, buch buch, když se přes žlutou klenbu přehnalo hejno tvorů, kteří se nepodobali ničemu, co jsem dosud ve vzduchu viděl. Jejich skutečná povaha se dala jen stěží posoudit. Byli větší než orli, ale vypadali spíš jako netopýři, stovky a stovky netopýřů, přilétali od severozápadu a snášeli se, jakmile se přiblížili. Srdce mi bušilo s ještě větší silou, jako by mi do lebky narážel zdravý rozum a chtěl se dostat ven, aby mě šílenství tohoto výjevu mohlo plně uchvátit.

Můžete si být jistí, že *nejsem* šílený, ani v tom smyslu jako sériový vrah, ani jako člověk, který nosí kulatý cedník místo klobouku, aby CIA nemohla ovládat jeho mysl. Nenávidím klobouky jakéhokoli druhu, i když nemám nic proti cedníkům, pokud se používají k původnímu účelu.

Zabil jsem víc než jedenkrát, ale vždycky v sebeobraně, nebo abych chránil nevinné. Takové zabíjení se nemůže považovat za vraždu. Jestli si myslíte, že je to tak jako tak vražda, váš život se až dosud odvíjel jako v bavlne, což vám jen závidím.

Neozbrojený jsem čelil přesile přibližujícího se hejna, nejistý, jestli ti tvorové mají v úmyslu mě zničit či o mě naopak vůbec nedbají, a nedělal jsem si žádné iluze, že bych se dokázal bránit. Otočil jsem se a hnal se dolů svahem k eukalyptovému hájku, který stínil dům pro hosty, v němž jsem bydlel.

Nereálnost téhle krizové situace nepřipouštěla sebemenší zaváhání. Do mých dvaadvacátých narozenin zbývaly necelé dva měsíce a já jsem byl po většinu svého života marinován v nereálných absurditách, proto jsem věděl, že skutečná podstata tohoto světa je výstřednější a tajuplnější než bizarní tkanina, kterou by jakákoli mysl mohla utkat z osnovy a útku na stavu imaginace.

Když jsem se hnal směrem na východ, zalitý potem prýstícím ze strachu stejně jako z námahy, nade mnou a za mnou se zvedl ječivý křik příslušníků toho hejna a pak kožnaté pleskání křídel. Odvážil jsem se ohlédnout a spatřil je, jak se naklánějí ve vírech větru s očima žlutými jako ta škaredá obloha. Proudili ke mně, jako by jim nějaký mistr, jemuž

se odpovídají, slíbil, že provede temnou verzi zázraku s chlebem a rybami a ze mě udělá přiměřenou potravu pro tyhle masy.

Jakmile se vzduch zatetelil a žluté světlo nahradilo rudé, zakopl jsem, padl a překulil se na záda. Zvedl jsem ruce, abych zahnal nenasytnou hordu, ale náhle bylo nebe zase takové, na jaké jsem byl zvyklý, a nic na něm nepoletovalo kromě páru brodivých ptáků někde v dálce.

Byl jsem zpátky na Roselandu, kde zrovna zapadlo slunce a obloha byla převážně nachová, když planoucí vzdušné galeony shořely na temně rudou.

Zalupal jsem po dechu, postavil se a chvilku sledoval, jak nebeské moře černá a poslední uhlíky oblačných lodí se hrouží do vycházejících hvězd.

Ačkoli jsem se neobával noci, obezřetnost mě přesvědčovala, že by nebylo prozíravé se v tomhle zdržovat. Pokračoval jsem dál směrem k eukalyptovému hájku.

Díky změněné obloze a okřídlené hrozbě, stejně jako přízrakům té ženy a jejího koně, jsem měl o čem přemýšlet. Když uvážím neobvyklou povahu svého života, nemusím si dělat starosti, že pokud jde o potravu pro mozek, nikdy mi nebude hrozit hladomor.

KAPITOLA DRUHÁ

PO ZÁŽITKU S TOUTO ŽENOU, KONĚM A ŽLUTOU OBLOHOU JSEM nepředpokládal, že tuhle noc usnu. Jak jsem tak ležel s očima otevřenými ve světle malé lampičky, náhle jsem se přistihl, že mé myšlenky bloudí po morbidních cestičkách.

Ve chvíli, kdy se narodíme, nacházíme svůj hrob. Tenhle svět je plný hrobů, hrobů, jež mají své nájemníky, i těch, které na ně teprve čekají. Život je to, co se děje, zatímco čekáme na schůzku s funebrákem.

Ačkoli jde o evidentní pravdu, sotva uvidíte tohle moto na šálku ze Starbucks stejně jako slova KÁVA ZABÍJÍ.

Dokonce ještě předtím, než jsem přišel na Roseland, mi nebylo zrovna do řeči. Byl jsem si jistý, že se brzo rozveselím. Pokaždé se mi to podaří. Bez ohledu na to, k jakým hrůzám dojde a jak málo času mám, vždycky se vznáším plný optimismu jako balon s heliem.

Nechápu, kde se ve mně ten optimismus bere. Kdybych to pochopil, našel bych nejspíš klíč k tomu, co je mým životním úkolem. Snad až si uvědomím, proč dokážu najít humor i v těch nejtemnějších temnotách, funebrák vytočí mé číslo a nastane čas vybrat si rakev.

No, ve skutečnosti ani neočekávám, že budu nějakou rakev mít. Nebeský úřad životního poslání – nebo jak se to jmenuje – se podle všeho rozhodl, že mou cestu tímhle světem bude obzvlášť komplikovat absurdita a násilí takového druhu, v němž si lidský druh tak libuje. Následkem toho budu pravděpodobně roztrhán úd po údu rozzuřeným davem protiválečných demonstrantů a vhozen do ohně. Nebo mě srazí rolls-royce řízený advokátem chudých.

S jistotou, že se spánek nedostaví, jsem usnul.

Ve čtyři hodiny únorového rána jsem se topil v znepokojivých snech o Osvětimi.

Můj charakteristický optimismus se dosud nevynořil.

Probudilo mě důvěrně známé volání zpoza napůl otevřených oken mého apartmá v domě pro hosty na Roselandu. Nářek se nesl stříbřitě jako tóny dud v keltské písni a protkával noc i lesy vlákný žalu a touhy. Znovu se objevil, trochu blíž, a pak potřetí z větší vzdálenosti.

Nezněl dlouho, přesto jsem v předchozích dvou dnech, kdy mě probudil těsně před svítáním, už nedokázal usnout. Ten pláč byl jako drát v krevním řečišti, kterým vede proud skrz tepny a žíly. Nikdy jsem neslyšel osamělejší zvuk, vyvolával ve mně děs, jaký jsem nedokázal vysvětlit.

Tentokrát jsem se probudil z nacistického vyhlazovacího tábora. Nejsem Žid, ale v té noční můře jsem pocházel z židovské rodiny a byl jsem vyděšený tím, že umřu dvakrát. Umřít dvakrát dávalo ve spánku dokonalý smysl, ale v bdělém stavu nikoliv, ten strašidelný křik okamžitě vypustil všechny vzduch z živého snu, který se dočista scvrkl.

Podle současného pána Roselandu a každého, kdo pro něj pracoval, zdrojem tohoto znepokojivého nářku je potáplice. Buď byli úplně nevzdělaní, nebo mi lhali.

Neměl jsem v úmyslu urážet svého hostitele a jeho personál. Ostatně sám toho přehlížím spoustu, protože v ohnisku mého zájmu je jen úzký okruh věcí. Vzhledem k tomu, že stále narůstá počet lidí, kteří mě chtějí zabít, potřebuji se soustředit na to, abych zůstal naživu.

Ale dokonce i v poušti, kde jsem se narodil a kde jsem vyrůstal, jsou rybníky a jezera, sice uměle vytvořené, nicméně vhodné i pro potáplice. Jejich křik býval trochu melancholický, ale nikdy ne tak sklíčený jako tento, skrývala se v něm překvapivě naděje, zatímco v tomhle pouze zoufalství.

Roseland, soukromé sídlo, byl asi kilometr a půl od kalifornského pobřeží. Ale potáplice jsou potáplice, ať hnízdí kdekoli; nemění své hlasy, aby se přizpůsobily krajině a okolnostem. Jsou to ptáci, ne politici.

Kromě toho potáplice nejsou kohouti s typickými denními povinnostmi. Doposud to nařikání přicházelo mezi půlnocí a svítáním, nikdy

ne za slunečního svitu. A mně se zdálo, že čím dřív se objevilo v novém dni, tím častěji se opakovalo během zbývajících hodin temnoty.

Odhodil jsem pokrývku, posadil se na pelesti a řekl: „Zachovej mě, abych mohl sloužit,“ což byla ranní modlitba, kterou mě jako malého kluka učila babička Sugarsová.

Pearl Sugarsová byla profesionální hráčka pokeru, jež se často zúčastnila soukromých partiček proti karbanickým žralokům dvakrát tak velkým, jako byla ona, chlápčům, kteří neprohrávali s úsměvem. Neusmáli se dokonce, ani když vyhráli. Moje babička byla těžký pijan. Pořádala tučné vepřové v různých obměnách. Jen ve střízlivém stavu řídila Pearl Sugarsová tak rychle, že ji policisté v několika jihozápadních státech přezdívali Noha na podlaze. Přitom se dožila požehnaného věku a umřela ve spánku.

Doufal jsem, že její modlitba účinkuje v mém případě stejně jako v jejím; ale v poslední době jsem k té první žádosti dodával další. Dnešní ráno to bylo: „Prosím, nedopusť, aby mi někdo vrazil rozzuřenou ještěřku do krku.“

Možná že to zní jako prosba bohu příliš našťavaně, ale jistý šílenec jako hora mi jednou vyhrožoval, že mi násilím nacpe do pusy exotickou ještěřku s ostrými zuby, která byla navíc nadopovaná pervitinem. Taky by se mu to nakonec podařilo, kdybychom nebyli na staveništi a kdybych nepřišel na způsob, jak použít nádobku s izolační hmotou jako zbraň. Sliboval, že si mě najde, jen co ho pustí z vězení, a dokončí svou práci s jinou ještěřkou.

Není to tak dávno, co jsem prosil boha, aby mě uchránil od smrti v lisu na auta na jednom vrakovišti, od smrti nastřelovací pistolí, od toho, abych umřel připoutaný k mrtvole a vhozený do jezera... Tohle byly tvrdé zkoušky, které jsem neměl přežít v minulosti, a mně došlo, že jestli se znovu ocitnu tváří v tvář takovým hrozbám, nebudu mít už tolik štěstí, abych svému osudu unikl podruhé.

Nejsem žádný Šťastný Thomas. Jsem Odd Thomas, Podivný Thomas. Opravdu to tak je.

Moje krásná, ale šílená matka prohlašuje, že na rodném listu mělo stát

Todd. Můj otec, který touží po nezletilých dívkách a prodává pozemky na Měsíci – i když z pohodlné kanceláře na Zemi –, někdy tvrdí, že mi jméno Odd dali *záměrně*.

V téhle záležitosti věřím spíš otci. Ačkoli jestli nelže, možná je to jediná pravdivá věc, kterou mi kdy řekl.

Protože jsem se osprchoval, než jsem zalezl do postele, teď jsem se neprodleně oblékl, abych byl připraven na... cokoli.

Den po dni mi Roseland připadal čím dál víc jako past. Cítil jsem skrytá oka, která mohou zaklapnout jediným chybným krokem a rozdrtit mě.

Ačkoli jsem chtěl odejít, měl jsem povinnost tu zůstat, povinnost k Zvoňkové paní. Přišla se mnou z Magic Beach, které leží kus severně po pobřeží, kde jsem byl málem zavražděn několika způsoby.

Povinnost na mě nemusí nijak křičet; stačí, když zašeptá. A když na tu výzvu zareagujete bez ohledu na možné následky, není třeba toho litovat.

Stormy Llewellynová, kterou jsem miloval a ztratil, věřila, že tenhle konflikt rozervaný svět je pouze výcvikový tábor, příprava na obrovské dobrodružství, které se dostaví mezi naším prvním životem a životem věčným. Říkala, že chybujeme pouze v případě, kdy jsme hluší k povinnosti.

Jsmen jen chodící ranění ve světě, který je válečnou zónou. Vše, co na téhle zemi milujeme, nám bude odňato, úplně všechno, a nakonec přijdeme i o život.

Přitom ať se podívám kamkoli, nacházím na tomhle bojišti obrovskou nádheru a milosrdenství a příslib radosti.

Kamenná věž v eukalyptovém háji, kde v současné době žiji, představuje drsnou krásu, částečně kvůli kontrastu té okázalé masy a jemných, stříbřitě zelených listů, které v kaskádách zaplavují větve okolních stromů.

Není to okrouhlá stavba, její základnu tvoří čtverec devět krát devět metrů a celá se tyčí do výšky osmnácti metrů, počítáme-li i bronzovou kupoli, ale ne už neobvyklou křížovou kytku, která spíš připomíná příliš zvětšenou osičku, korunku a plášť starých kapesních hodinek.

Té věži říkali dům pro hosty, ale k tomuto účelu nebyla určité použita. Úzká křídlová okna se otvírala dovnitř, aby sem mohl proudit čerstvý vzduch, protože pohybu ven jim bránily příčné železné tyče.

Mříže na oknech svědčily spíš o vězení či pevnosti. Ať tak či onak, naznačovaly, že tu někde číhá nepřítel.

Dveře byly z okovaných dřevěných trámců, které vypadaly, jako by měly vydržet nájezd beranidlem či dokonce dopad dělových koulí. Za nimi se rozprostírala vstupní hala s kamennými zdmi.

Po levé straně vestibulu vedly schody do vyššího apartmá. Tam bydlela Annamaria, Zvonečková paní.

Vnitřní dveře přímo proti těm venkovním v přízemí patřily k obytné jednotce, kde mi nabídl azyl současný majitel Roselandu Noah Wolflaw.

Můj byt se skládal z pohodlného obýváku, menší ložnice, obojí obložené mahagonovým dřevem, a bohatě vykachlíčkové koupelny z roku 1920. Styl byl Craftsman: těžká polstrovaná dřevěná křesla, selské stoly s čepovými spoji a vyřezávanými nohami.

Nevím, jestli vitrážové lampy byly pravé od Tiffanyho, ale mohly by být. Možná že je koupili ještě dřív, než se z nich staly muzeální kousky nesmírné hodnoty, a v téhle zastrčené věži zůstaly prostě proto, že tam bývaly vždycky. Jedním ze znaků Roselandu byla určitá lhostejnost k bohatství, které reprezentuje.

V každém bytě pro hosty byla malá kuchyňka se spíží i lednicí zaplněnými základními potravinami. Mohl jsem si uvařit jednoduchá jídla, nebo jsem mohl požádat hlavního kuchaře pana Shilshoma o cokoli přiměřeného a on by mi to poslal na tácu z hlavního domu.

Snídaně víc než hodinu před svítáním mě nijak nelákala. Cítil bych se jako odsouzenec na smrt, který se pokouší vymámit co nejvíc jídla v ten poslední den, než dostane smrtící injekci.

Náš hostitel nás upozornil, že máme zůstat uvnitř mezi soumrakem a rozbřeskem. Prohlašoval, že se v poslední době potulují na jiných usedlostech v této oblasti jedna či více pum, že zabily dva psy, koně a páva, kterého chovali jako domácího mazlíčka. Ty bestie by mohly být natolik drzé, že by klidně zbaštily nějakého zatoulaného hosta Roselandu, kdyby se jim k tomu naskytla příležitost.

Mám o pumách poměrně dost znalostí, takže vím, že dokážou lovit za dne stejně jako v noci. Měl jsem podezření, že tohle varování Noaha

Wolflawa mě má odradit od nočního pátrání po takzvaných potáplicích a dalších zajímavostech Roselandu.

Před svítáním v to únorové pondělí jsem odešel z věže a pečlivě za sebou zamkl kované dveře.

Annamaria i já jsme dostali klíče a bylo nám přísně nařízeno, abychom za všech okolností věž zamykali. Když jsem poznamenal, že pumy jen těžko otočí kulovou klikou a otevřou dveře, ať už jsou zamčené či ne, pan Wolflaw prohlásil, že žijeme na počátku temných časů, že sídla obehnaná zdmi a střežené pevnosti bohatých už nejsou bezpečná, že „drzí zloději, sexuální násilníci, novináři, vraždící revolucionáři a další daleko horší týpky“ se mohou objevit kdekoli.

Jeho oči se netočily jako kateřinská kola, ani mu z uší nevycházel kouř, když pronášel tohle varování, nicméně mi jeho neoblomný výraz a zlověstný tón připadaly trochu přehnané. Pořád jsem si myslel, že si musí dělat legraci, dokud se naše pohledy nesetkaly na dost dlouhou dobu, abych rozpoznal, že je stejně paranoidní jako třínohá kočka obklopená smečkou vlků.

Ať už byla jeho paranoia oprávněná či ne, měl jsem podezření, že ho neznepokojují ani zloději, ani sexuální násilníci, ani novináři, ani revolucionáři. Jeho děs se týkal něčeho neznámého a „daleko horšího“.

Opustil jsem věž pro hosty a vydal se po cestičce z dlažebních kamenů skrze voňavý eukalyptový háj až k úpatí mírného svahu, který vedl vzhůru k hlavnímu domu. Rozlehlý ostříhaný trávník přede mnou byl pod nohama měkký jako koberec.

V neudržovaném terénu podél pozemku, kde jsem se onedlouho potuloval, prorůstal bělavý rákos, lesknice a mexický kavyl, kterým se dařilo mezi mohutnými kalifornskými duby, vysazenými jakoby v tajemném, ale harmonickém vzoru.

V životě jsem neviděl krásnější místo, než je Roseland, a žádné místo, z něhož vyzářovalo tak děsivé zlo.

Jsou lidé, kteří tvrdí, že místo je prostě místo, že nemůže být dobré či zlé. Jiní říkají, že pojem zla jako skutečné síly či entity je totálně zastaralý, že podlé jednání mužů a žen se dá vysvětlit tou či onou psychologickou teorií.

Těmhle lidem zásadně nenaslouchám. Kdybych jim naslouchal, už bych byl dávno mrtvý.

Bez ohledu na počasí a dokonce i pod běžnou oblohou se zdálo, že denní světlo na Roselandu vychází z jiného slunce, než jaké září ve zbytku světa. Tady i to, co důvěrně známe, vypadalo cize, a dokonce i ty nejpevnější a jasně osvětlené předměty působily jako přelud.

Když jsem se pohyboval nocí jako teď, neměl jsem pocit soukromí. Cítil jsem, že mě někdo pronásleduje, pozoruje.

Při jiných příležitostech jsem slyšel šelest, který se v nehybném vzduchu dal stěží vysvětlit, zdušené slovo či dvě, ne příliš srozumitelná, spěšné kroky. Můj pronásledovatel, jestli nějaký existoval, byl pořád krytý keři či stíny měsíce, nebo mě sledoval zpoza rohu.

Podezření na možnou vraždu mě vedlo k tomu, že jsem se kradl Roselandem v noci. Ta žena na koni, čísi oběť, teď obchází Roseland a hledá spravedlnost pro sebe a svého syna.

Roseland zabírá pětapadesát akrů z Montecita, bohatého společenství přiléhajícího k Santa Barbaře, které má k chudinské čtvrti asi stejně daleko jako Ritz-Carlton k Batesovu motelu z *Psycha*.

Původní dům a další budovy byly postaveny v letech 1922 a 1923 tisítkovým magnátem Constantinem Cloycem, který byl zároveň spoluzakladatelem jednoho z legendárních filmových studií. Měl velký dům v Malibu, ale Roseland byl pro něj speciálním útočištěm, promyšleným azylem, kde se mohl zabývat takovými mužskými záležitostmi, jako jsou koně, střelba na hliněné holuby, lov menší zvěře, celonoční pokerové turnaje a nejspíš i závody v chlastu.

Cloyce byl také nadšenec do neobvyklých – dokonce bizarních – teorií sahajících od slavné jasnovidky a média Madam Heleny Petrovny Blavatské až po ty, které razil světově proslulý fyzik a vynálezce Nikola Tesla.

Někteří lidé věřili, že Cloyce tady na Roselandu tajně financoval výzkum a vývoj takových záležitostí, jako jsou paprsky smrti, moderní přístupy k alchymii a telefony, jež vám umožní rozhovor s mrtvými. Ale na druhou stranu se někteří lidé také domnívají, že sociální pojištění je solventní.

Z okraje eukalyptového hájku jsem hleděl nahoru na pozvolný svah vedoucí k hlavnímu domu, kde v roce 1948 umřel ve spánku Constantine Cloyce ve věku sedmdesáti let. Na taškové střeše zářila v měsíčním světle políčka fosforeskujícího lišejníku.

V roce 1948 koupil zcela zařízený Roseland ve svých třiceti letech jediný dědic obrovského jmění nabytého z dolů v Jižní Americe a prodal ho, také zařízený, o čtyřicet let později. Byl to samotář a zdá se, že o něm nikdo nic nevěděl.

V téhle chvíli bylo zalito světlem jen pár oken v prvním patře. Byla to okna ložnice Noaha Wolflawa, který nadělal slušné jmění jako zakladatel a ředitel hedžového fondu, ať už to znamená cokoli. Jsem si téměř jistý, že to má něco společného s Wall Street a nijak to nesouvisí s fondánem.

V padesáti letech je pan Wolflaw již na odpočinku a podle jeho vlastních slov utrpěl zranění spánkového centra mozku. Říkal, že v posledních devíti letech nezamhouřil oka.

Nevěděl jsem, jestli je tahle extrémní nespavost pravda či lež, nebo je důsledkem nějakého neurotického stavu.

Koupil tu rezidenci od samotářského dědice dolů. Restauroval a rozšířil dům, který byl postaven podle školy Addisona Miznera, různorodé směsi španělského, maurského, gotického, řeckého, římského a renesančního vlivu. Široké terasy z vápence se sloupkovým zábradlím klesaly dolů na trávníky a do zahrad.

Když jsem v téhle hodině před svítáním přecházel upravený trávník k hlavnímu domu, kojoti vysoko v kopcích už nevyli, protože se předtím nacpali divokými králíky a uložili ke spánku. Po dlouhých hodinách koncertování vyčerpaly žáby hlasový fond a cvrčci skončili v jejich žaludcích. Ničím nerušený, i když jen dočasný klid zahaloval tenhle hříšný svět.

Hodlal jsem odpočívat na lehátku na jižní terase, dokud se v kuchyni nerozsvítí. Šéfkuchař Shilshom vždycky začíná svůj pracovní den před rozbřskem.

Předešlá dvě rána jsem zahajoval s kuchařem nejen proto, že dělá úžasné pečivo k snídani, ale protože jsem měl dojem, že by mohl poskytnout nějaký klíč ke skryté pravdě o Roselandu. Odrazil mou zvědavost

tím, že předstíral, že je obdobou roztržitého profesora v kuchařském světě, ale díky téhle úporné přetvářce bylo pravděpodobné, že ho dřív nebo později nachytám.

Jako host jsem byl vítán v přízemních prostorách domu: kuchyni, společenské místnosti, knihovně, místnosti s biliárem i jinde. Pan Wolflaw a jeho personál žijící v domě byli rozhodnutí předstírat, že jsou úplně obyčejní lidé, kteří nemají co skrývat, a Roseland že je okouzující nebe bez špetky tajemství.

Věděl jsem, že je to jinak, díky svému zvláštnímu nadání, intuici i úžasnému detektoru všemožných hovadin – a teď i díky tomu, že mi dal předchozí soumrak nahlédnout do míst, která musí být stovky zastávek za zemí Oz na trati tornádového expresu.

Když říkám, že Roseland je místem zla, neznamena to, že jsem tady každého – či jen jednoho z nich – pokládal za zlého člověka. Byli to výstřední podivíni; ale výstřednost se často staví na roveň poctivosti nebo přinejmenším absenci opravdu zlých úmyslů.

Đábel a všichni jeho démoni jsou hloupí a předvídatelní kvůli své cíle-vědomé vzpouře proti pravdě. Zločin sám – na rozdíl od jeho řešení – je pro komplikovanou mysl nezajímavý, i když prostáčky nekonečně okouzluje. Jeden film o Hannibalu Lecterovi je strhující, ale další už přivádí člověka do rozpaků. Milujeme sériové hrdiny, ale ze sériového padoucha se rychle stává hlupák, jak se vás snaží šokovat. Dobré vlastnosti v sobě mají tvůrčí potenciál, zlo je monotónní.

V Roselandu mají svá tajemství. Nicméně důvodů, proč držet věci pod pokličkou, je mnoho, a jen zlomek z nich je zlovolných.

Když jsem se usadil na lehátku v patiu, abych počkal, až šéfkuchař Shilshom rozsvítí v kuchyni, noc nabrala překvapivý obrat. Neříkám, že *neočekávaný*, protože jsem se naučil očekávat všechno možné.

Jižně od téhle terasy stoupal široký oblouk schodiště k okrouhlé fontáně, kterou obklopovaly italské renesanční vázy vysoké dva metry. Za fontánou vedl další oblouk schodů k travnatému svahu lemovanému keři, které byly zase obklopeny jemně stoupajícími vodními kaskádami vroubenými vysokými cypřiši. Všechno to vedlo stovku metrů k další

terase na vrcholu kopce, na níž stálo bohatě zdobené mauzoleum z vápence, bez oken, s každou stranou širokou dvanáct metrů.

Mauzoleum pocházelo z roku 1922, z doby, kdy zákon ještě nezakazoval pohřbívání na soukromém pozemku. Tuhle grandiózní hrobku neobývaly žádné rozkládající se mrtvolky. Urny s popelem zaplňovaly výklenky ve zdi. Pohřbený tu byl Constantine Cloyce, jeho manželka Madra a jejich jediné dítě, které umřelo velmi mladé.

Náhle mauzoleum zazářilo, jako by ta stavba byla celá ze skla, obrovská olejová lampa pulzující zlatý světlem. Datlové palmy, které tvořily pozadí budovy, odrážely ten jas, jejich vějířovité listy vybuchovaly jako rozčepýřené konce ohňostroje.

Z palmových stromů vystřelila záplava vran, příliš vyděšených, než aby začaly křičet, zvířený vzduch se s práskáním odrážel od jejich křídel. Ponořily se do temné oblohy.

Celý vyděšený jsem vyskočil na nohy jako vždy, když se budovy z nevysvětlitelných důvodů rozzáří.

Nepamatoval jsem si, že jsem vyklusal po prvním oblouku schodiště nebo že jsem oběhl fontánu či vyšplhal po druhém ramenu schodiště. Jako bych byl chvilku začarovaný, najednou jsem se ocitl na dlouhém travnatém svahu napůl cesty k mauzoleu.

Už předtím jsem tu hrobku navštívil. Věděl jsem, že je masivní jako muniční sklad.

Teď vypadala jako voliéra z foukaného skla, v níž žijí hejna světélkujících pohádkových bytostí.

I když to strašidelné světlo nedoprovázel žádný zvuk, něco, co připomínalo tlakové vlny, proletělo přese mě, skrz mě, jako by se mi jeden vjem sdružil s jiným a já *cítil* zvuk ticha.

Tenhle náraz představoval čarovnou hnací sílu, která mě nějakým kouzlem donesla z lehátka nahoru po schodech až na trávu. Zdálo se, jako by kroužil skrze mě, jako vír, který ve mně vyvolává určitý druh transu. Když mi došlo, že se znovu ženu do kopce, odolal jsem nutkání přiblížit se k mauzoleu – a dokázal vzdorovat síle, která mě poháněla kupředu. Zastavil jsem se a nehnul se z místa.

A přesto mě tlakové vlny, které mnou procházely, zaplavily touhou po něčem, co jsem neuměl pojmenovat, po nějakém obrovském pokladu, kterého se zmocním, pouze když půjdu do mauzolea, dokud podivné světlo září skrze jeho průsvitné stěny. Stále jsem však odolával, síla, která mě přitahovala, polevila a světlo se postupně vytrácelo.

Těsně za mými zády promluvil hlubokým hlasem nějaký muž s přízvukem, který jsem nedokázal identifikovat: „Viděl jsem tě –“

Celý vylekaný jsem se k němu obrátil – ale nikdo na tom travnatém svahu mezi fontánou a mou maličkostí nestál.

Za mnou, už trochu slabším hlasem než předtím, tak důvěrně, jako by ústa formující slova byla jen pár centimetrů za mým levým uchem, ten muž pokračoval: „– kde jsi doposud nebyl.“

Znovu jsem se otočil, ale pořád jsem byl sám.

Když záře v mauzoleu na vrcholu kopce pohasla, hlas se ztišil do šepotu: „Spoléhám na tebe.“

Každé slovo bylo slabší než to předešlé. Pak, jakmile se zlaté světlo schovalo do vápencových zdí památníku, se rozhostilo ticho.

Viděl jsem tě, kde jsi doposud nebyl. Spoléhám na tebe.

Ať už mluvil kdokoli, duch to nebyl. Vidím prodlévající mrtvé, ale tenhle muž byl neviditelný. Kromě toho mrtví nemluví.

Čas od času se zesnulí pokoušejí komunikovat nejen tím, že přikývnou či gestikulují, ale také se snaží vyjadřovat pantomimou, což může člověka otravovat. Jako kterýkoli duševně zdravý občan pocítuji naléhavou potřebu mima uškrtit, když narazím na jeho vystoupení, ale s mimem, který je už stejně mrtvý, taková hrozba nepohne.

Otočil jsem se kolem dokola, a přestože jsem byl úplně sám, nahlas jsem pronesl: „Nazdárek!“

Osamělým hlasem mi odpověděl cvrček, který unikl žabím predátorům.

KAPITOLA TŘETÍ

KUCHYNĚ V HLAVNÍM DOMĚ NEBYLA TAK ROZLEHLÁ, ABY SE V NÍ DAL hrát tenis, ale oba centrální ostrůvky byly dostatečně velké na ping-pong.

Povrch pultů byl z černé žuly či nerezové oceli. Mahagonové skříňky. Bílé dlaždice na podlaze.

Ani jeden roh neoživovaly dózy na sušenky s obrázky medvídků, keramické ovoce či barevné utěrky.

Teplý vzduch byl provoněn croissanty k snídani a chlebem vezdejším, zatímco obličej a postava šéfkuchaře Shilshoma napovídaly, že jediné jeho hříchy se týkají jídla. V čistých bílých teniskách připomínala jeho malá chodidla nožky baletky transplantované na masivní končetiny zápasníka sumo. Z mohutného základu jeho trupu vedla dvojitá brada k veselému obličejí s ústy ve tvaru luku, nosu jako bambuli a očím modrým, jako má Santa.

Posadil jsem se na sedátko u jednoho z ostrůvků a šéfkuchař dvakrát otočil západkou ve dveřích, kterými mě předtím pustil dovnitř. Ve dne zůstávaly nezamčené, ale od soumraku do svítání žil Wolflaw a jeho zaměstnanci za zamčenými dveřmi, k čemuž pobízel mě i Annamarii.

S očividnou pýchou přede mne šéfkuchař položil malý talířek s prvním nadýchaným croissantem, který vytáhl z trouby. Vůně máslového pečiva a teplého marcipánu se vznášela ve vzduchu jako oběť bohu kulinářského obžerství.

Užíval jsem si opojnou vůni a oddaloval to potěšení. „Zápasím pouze s grilem a plotýnkou. Nad *tímhle* jen žasnu,“ přiznal jsem upřímně.

„Ochutnal jsem tvé lívance a smažené brambory. Dokázal bys péct stejně jako smažit.“

„Určitě ne, pane. Když nemůžu pracovat s obracečkou, pak můj talent na přípravu jídla nestačí.“

Navzdory svým rozměrům se šéfkuchař Shilshom dokázal pohybovat s ladností tanečnice a ruce měl hbité jako chirurg. V tomhle ohledu mi připomínal mého skoro stoosmdesátikilového přítele a učitele, autora detektivek Ozzieho Boonea, který žije pár set kilometrů odsud v mém rodném Pico Mundu.

Jinak měl tenhle kulaťoučký šéfkuchař jen málo společného s Ozziem. Jediněčný pan Boone je upovídáný, ví toho spoustu o řadě věcí a zajímá se prakticky o všechno. Psaní beletrie, jakékoli konverzaci, jídlu, tomu všemu věnoval Ozzie tolik energie jako David Beckham fotbalu, ačkoli se jako David Beckham nepotil.

Na druhé straně se zdálo, že jedinou zálibou a vášní šéfkuchaře Shilshoma je pečení a vaření. Když pracoval, z jeho strany byl náš rozhovor tak vykolejený – opravdu či předstíraně –, že jeho odpovědi často jako by nijak nesouvisely s mými poznámkami či otázkami.

Přišel jsem do kuchyně v naději, že utrousí nějakou informační perlu, cenný klíč k pravdě o Roselandu, aniž by si ve skutečnosti uvědomil, že jsem potají otevřel lasturu.

Nejdřív jsme snědl půlku lahodného croissantu, ale jen půlku. Tím, jak jsem se ovládl, jsem dokázal sám sobě, že navzdory tlaku a chaosu, kterým jsem jednoznačně vystaven, dokážu zachovat kázeň. Pak jsem spořádal tu druhou polovinu.

Neobvykle ostrým nožem sekal šéfkuchař sušené meruňky na kousičky. Když jsem si konečně přestal olizovat rty, poznamenal jsem: „Tady ta okna nemají mříže jako ve věži pro hosty.“

„Hlavní budova byla přestavěna.“

„Takže tady bývaly taky mříže?“

„Možná. Kdysi.“

„Kdy byl ten dům přestavěn?“

„Kdysi.“

„Kdy kdysi?“

„Hmmm.“

„Jak dlouho už tu pracujete?“

„Celý věky.“

„To už musíte leccos pamatovat.“

„Hmmm.“

Víc jsem se o historii zamřížovaných oken na Roselandu nedozvěděl.

Shilshom se soustředil na sekání meruněk, jako by zneškodňoval bombu.

„Pan Wolflaw nechová koně, nebo ano?“

Šéfkuchař posedlý meruňkami utrousil: „Žádní koně.“

„Jezdecký kruh a cvičný dvůr jsou zarostlé plevelem.“

„Plevelem,“ souhlasil šéfkuchař.

„Ale, pane, stáje jsou bezvadně upravené.“

„Upravené.“

„Jsou skoro tak čisté jako operační sál.“

„Čisté, velmi čisté.“

„Ano, ale kdo ty stáje uklízí?“

„Někdo.“

„Všechno vypadá jako čerstvě natřené a vypulírované.“

„Vypulírované.“

„Ale proč – když tam nejsou žádné koně?“

„Opravdu proč?“

„Možná má v úmyslu si nějaké koně pořídit.“

„Teď jsi na to kápl.“

„Zamýšlí si pořídit nějaké koně?“

„Hmmm.“

Nabral nasekané meruňky a dal je do mísy.

Ze sáčku nasypal na prkénko půlky pekanových ořechů.

Zeptal jsem se: „Jak je to dlouho, co se na Roselandu naposled chovali koně?“

„Dlouho, hodně dlouho.“

„Hádám, že ten kuň, který se tady občas potuluje po trávníku, musí patřit nejspíš sousedovi.“

„Nejspíš,“ připustil, když začal púlit púlký ořechů.

Zeptal jsem se: „Pane, viděl jste toho koně?“

„To už je dlouho, hodně dlouho.“

„Je to obrovský černý hřebec asi sto osmdesát centimetrů vysoký.“

„Hmmm.“

„V místní knihovně je spousta knih o koních.“

„Jo, ta knihovna.“

„Našel jsem si toho koně. Myslím, že je to fríské plemeno.“

„Tak vidíš.“

Nůž měl tak ostrý, že se pekanové ořechy při krájení vůbec nedrobily.

Řekl jsem: „Pane, všiml jste si takového divného světla venku před chvílkou?“

„Jestli jsem si všiml?“

„Nahore u mauzolea.“

„Hmmm.“

„Zlatého světla.“

„Hmmm.“

„Hmmm?“ zopakoval jsem po něm.

„Hmmm,“ zabručel.

Abych byl spravedlivý, to světlo třeba může vidět jen někdo s mým šestým smyslem. Nicméně jsem se nemohl zbavit podezření, že šéfkuchař Shilshom jenom mlží.

Krčil se nad prkýnkem, zíral tak upřeně a zblízka na pekanové ořechy, jako kdyby se pan Magoo pokoušel přečíst drobné písmo na lahvičce s léky.

Abych si ho vyzkoušel, zeptal jsem se: „Tam u té lednice, to je myš?“

„Co se dá dělat.“

„Ne, promiňte, je to velká stará krysa.“

„Hmmm.“

Jestli nebyl úplně ponořený do své práce, pak to byl skvělý herec.

Vstal jsem ze stoličky a řekl: „No, nevím proč, ale myslím, že si pújdu zapálit vlasy.“

„Proč to?“

Zády otočený k šéfkuchaři jsem se pomalu sunul ke dveřím na terasu. „Možná pak narostou hustší, když si je člověk sem tam spálí,“ dodal jsem na vysvětlenou.

„HmMMM.“

Rázný zvuk nože krájícího pekanové ořechy náhle ustal.

V jedné ze čtyř skleněných tabulí v horní polovině kuchyňských dveří jsem viděl odraz šéfkuchaře Shilshoma. Pozoroval mě, jeho obličej, kulatý jako měsíc v úplňku, byl stejně bledý jako jeho bílá uniforma.

Když jsem otevřel dveře, řekl jsem: „Ještě nesvítá. Venku by pořád mohly být pumy a zkoušet dveře.“

„HmMMM,“ zahučel šéfkuchař a předstíral, jak je zaneprázdňený prací, že mi věnuje jen nepatrnou pozornost.

Vyšel jsem ven, zavřel za sebou dveře a přešel terasu k úpatí prvního oblouku schodů. Stál jsem tam, zíral na mauzoleum, dokud jsem nezaslechl, že šéfkuchař zastrčil obě západky.

Do východu slunce zbývaly pod horami na východě jen minuty, anti-potáplice ještě jednou zavolaly, naposled, ze vzdáleného rohu rozlehlého pozemku.

Truchlivý zvuk mě znovu přivedl k tomu obrazu, který byl součástí mého snu o Osvětími, z něhož mě předtím probudil první výkřik noci: *Jsem vyhladovělý, křehký, nasazený na nucené práce s lopatou, vyděšený z toho, že umírám dvakrát, ať už to znamená cokoli. Neoháním se s ní dost rychle na to, abych se líbil strážnému, který mi nohou vyrazí lopatu z ruky. Ocelová špička vysoké boty se mi zaryje do pravé ruky, z níž nevyšplíchne krev, ale k mému zděšení jen sypké šedé saze, ani jeden ublík, jen chladné šedé saze, valí se ze mě, ven, pořád ven...*

Když jsem se vracel k eukalyptovému háji, hvězdy na východě pohasínaly a obloha se začervenala prvním slabým ranním světlem.

Annamaria, Zvonečková paní, a já jsme byli hosty na Roselandu dva dny a tři noci a já jsem měl podezření, že náš čas tady se brzy nachýlí ke konci, že náš třetí den skončí násilím.

KAPITOLA ČTVRTÁ

OD NAROZENÍ AŽ DO CHVÍLE, KDY NÁS POHŘBÍ, JSME VŠICHNI HERCI v komedii plné záhad.

Jestli se nedomníváte, že je život plný záhad, jestli věříte, že máte všechno naplánované, buď si ničeho nevšímáte, nebo jste se umrtvili chlastem či drogami nebo uklidňující ideologií.

A pokud vám život nepřipadá komický – no, přátelé, možná že příliš spěcháte do hrobu. Zbytek nás potřebuje lidi, s nimiž se můžeme smát.

Znovu jsem byl ve věži pro hosty. Venku už svítalo a já jsem vystoupal po točitém schodišti do prvního patra, kde čekala Annamaria.

Zvonečková paní měla suchý humor, ale ona sama je spíš záhadou než komickou figurkou.

Když jsem zaklepal na dveře jejího apartmá, rozletěly se, jako by to slabé ťukání dokázalo samo odstrčit závoru a rozpohybovat panty.

Dvě úzká, skoro středověká okna zasazená hluboko ve zdi připomínala ta, skrz něž mohla prostrčit své dlouhé vlasy Locika z pohádky bratří Grimmů, a vpouštěla dovnitř jen zlomek ranního slunce.

Annamaria svírala jemnýma rukama hrnek. Seděla u malého jídelního stolu ve světle bronzové stojací lampy se stínítkem z vitrážového skla se spletíým motivem růží.

Ukázala na druhý hrnek, z něhož se kouřilo, a řekla: „Nalila jsem ti trochu čaje, Oddie,“ jako by přesně věděla, kdy přijdu, ačkoli to byl jen momentální nápad.

Noah Wolflaw prohlašoval, že už nespál devět let, což byla s největší

pravděpodobností smyšlenka. Nicméně během těch čtyř dnů, co znám Annamarii, byla vždycky vzhůru, když jsem s ní potřeboval mluvit.

Na pohovce leželi dva psi, z nichž jeden byl zlatý retrívr, kterého jsem pojmenoval Raphael. Tenhle správný chlapík se ke mně přidal v Magic Beach.

Bu, bílá směska německého ovčáka, byl duch, jediný psí přízrak, jakého jsem kdy viděl. Šel se mnou z opatství svatého Bartoloměje, kde jsem pobýval nějaký čas jako host, než jsem vyrazil do Magic Beach.

Na kluka, který miluje své rodné město, tak jako já miluji Pico Mundo, který si cení jednoduchosti, stability a tradice, který si váží přátel, s nimiž tam vyrůstal, jsem poslední dobou vedl až příliš cikánský život.

To nebylo moje rozhodnutí. Za mě rozhodovaly události.

Propracovávám se cestou k něčemu, co dá mému životu smysl, jdu tam, kam jít musím, s jakýmkoli společníkem, jímž mě osud obdaří.

Nejsem si jistý mnohým v tomto nejistém světě, ale vím, že Bu tu ne-zůstává proto, že by se bál toho, co přijde po tomhle životě – tak jako mnohé přízraky lidí –, ale protože ho budu v rozhodující chvíli své cesty potřebovat. Nechci tvrdit, že je můj strážný anděl či něco podobného, ale jeho přítomnost mě uklidňuje.

Oba psi zavrtěli ocasy, jakmile mě spatřili. Jen Rafaelův tloukl hlasitě do pohovky.

V minulosti mě Bu často doprovázel. Ale na Roselandu zůstávali oba psi blízko téhle ženy, jako by se báli o její bezpečí.

Rafael si Buovu přítomnost uvědomoval a Bu někdy viděl věci, které jsem já neviděl, což svědčí o tom, že psi, kvůli své nevinnosti, vidí celou skutečnost, k níž se my stavíme jako slepí.

Sedl jsem si ke stolu naproti Annamarii a ochutnal čaj oslazený nektarem z broskví. „Šéfkuchař Shilshom je podvodník.“

„Je skvělý kuchař,“ řekla.

„Je úžasný kuchař, ale není tak nevinný, jak se tváří.“

„Nikdo není,“ pronesla a její úsměv byl jemný a plný pochopení, že ve srovnání s ním by se výraz Mony Lisy jevil jako koňský řehot.

Od chvíle, kdy jsem Annamarii potkal na molu v Magic Beach, jsem